

“Világ proletárjai, egyesüljetek!”

Dialektika

A Marx Károly Társaság időszaki lapja

X. évfolyam 2-3. (101-102.) szám

2006. február-március

Állítsuk meg a jobboldal nyomulását – minden baloldali szavazatra szükség van

A köztársasági elnök újévi köszöntőjében a negatív kampánytól óvta a pártokat. Szavainak nem sok fogantja volt. A választás közeledtével, a negatív kampány, ha lehet, még gátlástalanabbá vált. Elszaporodtak a durva személyeskedő vádaskodások. A személyeskedő vádakra a másik oldal hasonló ellenvádakkal válaszol. A kölcsönös lejárató vádaskodás valóságos paródiája volt a “Gyurcsány-Apró család meggazdagodását” és Orbán Viktor “ügyeit” párhuzamosan vizsgáló parlamenti bizottságok botrányszagú működése. Mint ha minden azon múlna, hogy ki tudja a másikat jobban leleplezni és lejáratni. Miközben a személyi ügyek és botránycsok árnyékában elhomályosulnak a valódi gazdasági, szociális és politikai problémák. Hát egyáltalán, lehet ezt a színpadias kutyakomédiát még fokozni? Sajnos úgy tűnik, lehet.

Millió példányszámban nyomtatták ki, küldték szét postai úton (vajon kinek a pénzéből?) az óriás plakátokon reklámozott “Magyar Vizsla” elnevezésű szennyűtszámot, amely a miniszterelnök személyét hamis fotómontázszerű méregdrága ruhába, nyakkendőbe, cipőbe öltöztetve, kezén odahamisított másfélmillió karórával mutatja be, – hadd lássa a jónép, hogy is néz ki egy luxus miniszterelnök. Az utcai hirdetőtáblákat, tűzfalakat, metróállomásokat, a főpolgármestert gúnyoló Jean-viccek árasztották el. A negatív kampánynak ezt a politikai ellenfelet személyében sértő, gyalázó formáját, az ötletgazda párt sem merte nyíltan vállalni, ezért “kiszervezte” azt, a végrehajtást strómanokra, állítólagos független szervezetekre, kiadóra, reklámügynökségekre bízta. A Fidesz álszenten mossa kezeit, mintha neki az egészhez semmi köze nem lenne. Az egész egy civil szervezetnek, az “adózők érdekvédelmi szövetségének”, reklám újságok és ügynökségek a Fidesztől független akciója. Az árulkodó szálak azonban a Fideszhez vezetnek. A

Magyar Vizsla levonatát, merő véletlenségből, a Fidesz kampányirodájából faxolják. Az óriás plakátokat elhelyező reklámügynökség közismerten Fidesz-közeli cég. A lóláb kilátszik.

A választási kampányban a cselekvési lehetőségek reális felmérését, világos programok és cselekvési tervek felvázolását egyre inkább felelőtlen ígéretések és blöffök váltják fel. Csak úgy röpködnek a levegőben: 14. havi nyugdíj, radikális adócsökkentés, ingyenes gyógyszer a két éven aluliaknak és 65 éven felülieknek, 100 ezer forintos minimálbér, de azonnal, családi adókedvezmény, olcsóbb gáz és elektromos áram, több munkahely és magasabb bérek, teljes foglalkoztatottság, hosszabb autópálya és olcsóbb matrica, az állami kiadások növelése és az államadóság felszámolása. Minden, amit csak akartok. Az egyszerű szavazópolgár csak kapkodja a fejét, kinek higgyen, kire szavazzon? Milyen politikai szándékok rejlenek az ígéretdömping mögött? Nem csoda, hogy sokan megcsömörlöttek a politikától, és elfordultak tőle. Nem tudnak különbséget tenni a pártok között. Nem tudják megkülönböztetni egymástól a kisebbik és a nagyobbik rosszat.

A politikai frontvonalak összekuszálódtak. A jobboldali ellenzék álbaldali jelszavakat hangoztat. A szocialista többségű kormány liberális gazdaságpolitikát valósít meg. Sajtóinformációk szerint az antikommunista Fidesz a magát Kommunista Munkáspártnak nevező párt számára gyűjt ajánló szelvényeket, a szocialisták pedig a Magyar Fórum számára. Korábban a polgárosodást és a polgári Magyarországot dicsőítő jobboldali pártvezér most a “magyar szolidaritás” és a “szolidáris piacgazdaság”(?) nevében a “vadkapitalizmust” ostromozza, mintha létezne “szelidkapitalizmus”. A “magyar szolidaritás” nevében “személyes üzenetet” küld olyan más országokban élő magyaroknak, akik

nem rendelkeznek magyar állampolgársággal és Magyarországon nincs szavazati joguk, hogy szavazzanak a Fideszre.

Az elvadult negatív kampány és a politikai frontvonalak összekuszálódása sem homályosíthatja el a választás igazi tétjét. A jobboldal 2002-es választási veresége után revánssra készül. Minden idegszálával, minden erejével, politikai blöffjeivel és hamis ígéreteivel a hatalom megszerzésére törekszik, hogy hosszú időre bebetonozza magát a hatalomban. A baloldal alapvető érdeke és kötelessége, hogy ezt megakadályozza. A kormány neoliberális gazdaságpolitikáját baloldali pozíciókból bíráljuk, a jobboldali demagógiát azonban határozottan elutasítjuk. Mögötte ugyanis a levegőben puskaport szimatoló, választási veresége esetén “forradalomra” készülő jobboldal mohó hatalmi törekvése húzódik meg. Meg kell akadályozni, hogy a jobboldal Magyarországon ismét hatalomra kerüljön. Ehhez a baloldali erők összefogására van szükség.

Minden bizonytalankodás és passzivitás a baloldalon (“két rossz között nincs választás”, “nem érdemes szavazni”, “a Fidesz győzelme a kisebbik rossz”) leszrel, és csak a jobboldalt segíti. A jobboldal megállításához minden baloldali szavazatra szükség van.

A választási kampány idején és a választáson mindnyájan vizsgálunk. A közös cél érdekében a választás idejére ideiglenesen félre tudjuk-e tenni a baloldalt megosztó különbségeket és ellentéteket? Képesek leszünk-e maximálisan mozgósítani a baloldali szavazókat, megnyerni az ingadozókat, közömböseket? Hitelesen és meggyőzően képviseljük-e a baloldali politikát? A különböző baloldali szervezetek a választáson helyt állnak-e önmagunkért, és egyben a baloldal közös sikeréért?

A legnagyobb veszély ma a revánssra készülő jobboldal ismételt hatalomra kerülése. Elsősorban ezt kell mindenáron megakadályoznunk.

Ferencz Lajos:

Hatvanegy éve szabadultunk fel a fasizmus terrorja alól

Hazánk felszabadulását 1945-ben, húsz éves fiatalemberként éltem meg. A fővárosban születtem, azóta is itt élek Budapesten, abban a városban, amely 1944-45-telén, 108 napos ostrom után szabadult fel a német náci megszállók és a nyilasoknak felesküdt magyar csapatok terroruralma alól.

Az antifasiszta koalíció és a szovjet hadvezetés hiába szólította fel a német és magyar illetékeseket, hogy **Budapestet nyilvánítsák nyílt várossá: ők inkább a súlyos áldozatokkal járó és eleve kilátástalan ellenállást választották, hogy késleltessék Ausztria és Bécs elfoglalását.**

Bestiális esztelenségük miatt 50 ezer magyar és német, 60 ezer szovjet és 10 ezer román katona pusztult el fővárosunk ostrománál. 250 ezren sebesültek meg, 60 ezren estek hadifogságba. Mintegy 40 ezer budapesti polgári lakos veszítette életét, ennek többszörösére tehető a civil sebesültek száma.

A Budapestet körülzáró ostromgyűrű 1944 karácsonyán zárult be. Lépésről-lépésre, súlyos fegyveres harcokban szabadult fel Budapest peremfalvai és kerületei. A Ferencvárosban, ahol akkor légoltalmi egészségügyi szolgálatot teljesítettem, január 18-án a szovjet csapatok már elérték a Kálvin teret. Az utolsó német katonák a Ferenc József (Szabadság) hídon keresztül hagyták el a városrészt, majd ezt a Duna-hídat is felrobbantották, akár csak a többi. Egy sebesült szovjet katonát vittünk a Bakáts-téri ideiglenes szovjet tábori kórházba, amikor megláttam a Kálvin-tér négy sarkán égő, félig romba dőlt házakat; a szovjet katonák tűzharcát az SS-ek ellen; az Üllői út mindkét oldalán, a járdákon négyes sorokban egymásra rakott hulláhegyeket.

Láttam, amikor a német szállító repülőgépek ejtőernyőkkel dobálták le az utánpótlást a Citadella és a Vár környékére szorított csapataik részére. A szovjet légi-erő szakadatlanul bombázta és gépágyúzata, géppuskázta a német csapatokat.

Még folytak a Vár környéki harcok, amikor rikkancs jelent meg a Bakáts-téren az első újsággal, a SZABADSÁG-gal. A

lap közölte a Szovjet Városparancsnokság és az Ideiglenes Nemzetgyűlés, valamint a Magyar Nemzeti Függetlenségi Front felhívásait: *“haladéktalanul jöjjenek ki a pincékből, hozzák lakható állapotba otthonaikat, takarítsák el a romokat. Szervezenek házorségeket a rablók és fosztogatók, a fasiszta bűnösök ellen. Kezdjék meg nyomban a víz-, a villany- és a telefonvezetékek kijavítását, az orvosok és gyógyszerészek azonnal szervezzék meg a közegészségügyi ellátást. A közellátás nyomasztó helyzetének javítására alakítsanak nemzeti segélybizottságokat”.*

Megsérült vagy elpusztult a budapesti épületek háromnegyede. A visszavonulók felrobbantottak mindent, amit csak tudtak, nehogy bármi is üldözőik kezére jusson. Mérhetetlen károkat szenvedett a közszolgáltatás, a közlekedés, az élelemellátás.

Közismertté vált akkoriban az ellenállási mozgalomban jelentős szerepet játszó Varga Béla plébánosnak, a Kisgazdapárt alelnökének felhívása: *“Az orosz katona ezer és ezer kilométerekről jött a Duna-Tisza völgyébe, hogy felszabadítson egy szegény, elnyomott, meggyalázott népet, a magyar népet, a germán iga jármából. Ezek a katonák itt estek el Budapest házai között, a házak árkádjai alatt és a pincékben folytatott harcokban. Azt hiszem, minden magyar ember nevében beszélek, amikor azt indítványozom, hogy Budapesten, valamint az egész ország területén elesett orosz katonákat tekintsük nemzeti hősöknek, jelöljük meg sírjukat maradvány emlékművel.”*

Hazánk és fővárosunk újjáépítésében kitett magáért a munkásság. Hihetetlenül nehéz körülmények között kezdte meg az üzemi bizottságok vezetésével a gyárak rendbehozatalát, a termelést, a megtermelt jövedelmek elosztásának ellenőrzését. A munkások segítették a vidék dolgozóit a földreform lebonyolításában, a parasztok pedig a városiakat az élelmezésben. A magyar dolgozók az összefogás és áldozatkészség máig érvényes, követendő példáját mutatták.

(Dr. Széchy András történész adatainak felhasználásával.)

A Marx Károly Társaság elméleti munkájának és szervezeti életének időpont beosztása 2006 évre

Közgyűlés:

2006. január 14. Szombat, 10 óra.
Zsigmond-tér.

Országos vezetőségi ülés:

2006. február 10. Szombat, 10 óra.
április 11. Kedd, 10 óra.
június 09. Péntek, 10 óra
augusztus 25. Péntek, 10 óra
október 06. Péntek, 10 óra.
december 20. Szerda, 10 óra

Régió-gyűlések: Két alkalommal.

1. Választások

2006 augusztus 25-ig.

2. Közgyűlésre felkészülés

2006 december 10-ig.

Tagozati és tagozatvezetői ülések:

Legalább két alkalommal, a helyi igényeknek és lehetőségeknek figyelembe vételével.

Elméleti műhelyviták:

2006 első felében hat műhelyvitát tervezünk. A második félév programját június 15-ig kell elkészíteni.

Felelős: Dr. Rozsnyai Ervin

1. Vita a terrorizmusról.

Felelős: Szegré Viktor. Idő: Márc. 10.

2. Munkaterv szerinti téma.

Felelős: Dr. Rozsnyai Ervin. Idő: Márc. 24.

3. Munkaterv szerinti téma.

Felelős: Dr. Alpár Róbert. Idő: Ápril. 14.

4. Munkaterv szerint, történeti téma.

Felelős: Dr. Széchy András. Idő: Ápr. 28.

5. Munkaterv szerinti téma.

Felelős: Dr. Farkas Péter. Idő: Május 05.

6. Munkaterv szerinti téma.

Felelős: Szalai József. Idő: Május 12.

A vitában résztvevők részére előzetesen a témáról vázlatot kell eljuttatni.

Központi elméleti-politikai vitafórumok:

Általában minden hó 3. péntekjén, 16 órakor, a Zsigmond-téri előadóteremben. Július-augusztus hónapokban nyári szünet.

Felelős: Dr. Farkas Péter

Régiós szervezeteink és tagozataink a helyi viszonyokhoz alkalmazkodó időben és témákról tartanak elméleti-politikai vitafórumokat helyi és központi előadók bevonásával.

Felelős: Dr. Wirth Ádám

Beindítandó szervezett elméleti-politikai oktatómunkánk során szeptembertől központi és néhány régió szintjén tevékenykedünk.

Felelős: Dr. Kohánka András

A “Dialektika” Szerkesztőbizottságának ülései: A lap megjelentetésétől függően havonta-kéthavonta ülésezik a szerkesztőbizottság.

Felelős: Ferencz Lajos

Budapest, 2006. február 26.

Dr. Széchy András:

Időszerű és szükséges az imperializmus vétkeinek nemzetközi megvitatása

Napjaink közismert valósága, hogy néhány imperialista nagyhatalom, az USA-val az élen, globális diktatúrával fenyegeti a világot. Céljuk: megvalósítani az "arany milliárdok" uralmát a kizsákmányolt perifériák és félperifériák felett – állapítja meg az *Oroszországi Föderáció Kommunista Pártjának* nemzetközi vitára bocsátott felhívása. A dokumentum levonja a következőt: **"Az emberiségnek nincs ma fontosabb feladata, mint harcolni az imperializmus és legújabb változata, a globalizmus ellen. Ez a harc csak akkor lehet eredményes, ha a munkásosztály, a dolgozó parasztság, a demokratikus értelmiség, a nemzeti felszabadulás valamennyi harcosa világméretben egyesíti erőit."**

Az oroszországi kommunisták, akik számukat, tömegbefolyásukat és tapasztalataikat tekintve, Európában a legjelentősebbek, az Európai Néppárt új antikommunista kampányára válaszolnak memorandumukkal. A Néppárt nem riad vissza a legdurvább történelemhamisítástól sem, hogy kierőszakolja "a kommunizmus bűneinek" elítélését, a kommunista pártok betiltását, vezetőik bebörtönzését, tagjaik és szimpatizánsaik üldözését, szimbólumaik eltiltását (amint az már több országban, így nálunk is megtörtént), azoknak az emlékműveknek és utcaneveknek az eltávolítását, amelyek az antifasiszta harcok kommunista hőseire emlékeztetnek. Követelik a tankönyvek ilyen szempontból való felülvizsgálatát, a kommunizmus és a fasiszmus azonosítását az oktatásban stb. E lépéseket – mint annak idején Hitler – ki akarják terjeszteni a többi progresszív, antifasiszta, demokratikus erőre.

Noha a jobboldaliak részben keresztültvittek egy általánosságokban mozgó "elvi" nyilatkozatot, az *"egyesült baloldaliak"* és a hozzájuk csatlakozó szocialisták (többek közt a magyar szocialisták) ellenállása megghiúsította, hogy e súlyos intézkedéssor hatályba lépjen. Ehhez nagymértékben hozzájárult a világméretű tömegellenállás, mely aláírással sokaságával, tömegtüntetésekkel, a görög zeneszerző, Theodorakis felhívása nyomán világhíres alkotó művészek, írók, Nobel-díjas tudósok, közéleti és egyházi emberek tiltakozásaival nemzetközi méretekben bontakozott ki.

A memorandum joggal állapította meg, hogy a néppárti próbálkozás **"a fasiszmus revansának, reneszánszának irányvonala. A világ döntő pillanatokát él át. Csak az emberiség tud határozott "nemet" mondani a fasiszta restaurációra."**

A kapitalizmus vérben és szennyben született

A memorandum hangsúlyozza, hogy az eddigi világtörténelem sok tekintetben a vég nélküli háborúk, a rablás és az erőszak története. A marxisták soha nem kívánták előnyben részesíteni az erőszakot. Ellenkezőleg, megalapítói a gonoszság megtestesítőiként gúnyolták a Dühring-féle "gondolkodókat", akik az erőszakot a társadalmi fejlődés elsődleges forrásának tartják. **A kapitalizmus úgy jött létre, hogy a dolgozókat véres erőszakkal választották el termelőeszközöiktől az ún. eredeti felhalmozás folyamatában.** Az erőszak a kizsákmányoló és reakciós osztályok ismeretöleje. Ennek tudatában a marxizmus megérti, hogy a kizsákmányoltaknak joguk és kötelességük *önvédelemmel* felelni az elnyomók erőszakára.

A történelemben tömegesek a tőkés erőszak példái. A kapitalizmus kialakulásának hazájában, Angliában, tönkretették és felszámolták a szabad parasztságot, a föld régi tulajdonosait, s terrorista "törvényekkel", tömeges kivégzésekkel biztosították "a magántulajdon szentségét". Az USA az indiánok és fekete rabszolgák csontvázaiból építette fel saját civilizációját. Európa gazdagsága a tegnapi gyarmatok és a mai félgyarmatok bestiális kizsákmányolásaival tartotta és tartja fenn "jóléti" színvonalát.

Letörölhetetlen nyomokkal nehezdednek az európai történelemre a kapitalizmus létrejöttének kegyetlen háborúi. A harmincéves háborúban (XVII. század) elpusztult Németország lakosságának csaknem egyharmada. Háború folyt a "spanyol örökségért" Franciaország, Spanyolország és Ausztria között. A hétéves háborút II. Frigyes porosz uralkodó kezdte. A napóleoni háborúk káoszba kergették egész Európát, emberek millióinak halálát okozva, s a kulturális értékek tömegét pusztították el.

A tudományos szocializmus klasszikusai nem tagadták, hogy az új, igazságosabb társadalomhoz vezető úton le kell küzdeni a régi erőszak ellenállását. Nincs okunk hallgatni erről: világosan meg kell különböztetnünk a szabadságért vívott harcokban kényszerűen kifejtett *forradalmi erőszakot* a haladás- és emberellenes *reakciós erőszaktól*. A polgári erőszak, amikor még a forradalmat szolgálta, haladó szerepet töltött be a történelemben, de ma már, a tőke **modern imperialista és globalizáló stádiumában, végleg a társadalmi haladás béklyójává vált.**

A fasiszmus különböző formái

Az imperializmus legreakciósabb, terrorisztikus uralmi módszere, a fasiszmus, történelmileg és a helyi sajátosságoktól függően különböző formákat ölthet. Más volt az olasz és a német változata (vagy ennek lengyel, román, balti, szlovák, horvát, magyarországi alakja, vagy nálunk a Gömbös-, Imrédy-, Sztójay-, Szálasi-féle fasiszmus stb.), megint más az amerikai mccarthysta forma, s különbözik mindezeketől, például, a neoliberalizmus által Chilében intenzíven támogatott pinocheti alakzat, vagy napjainkban az országoként különféle arculatot öltő újfasiszmus.

Vagy gondoljunk a jelenkori, átlátszóan művi "narancsos forradalmakra", nem utolsósorban pedig arra az egyeduralomra törő új magyar képződményre, amely *"nemzeti radikálisnak"* mutatja magát, miközben valójában jobboldali-szélsőjobb-konzervatív-liberális forrásokból táplálkozó, szociáldemagóg-nacionalista amalgám.

E sokféle változatban **közös a transznacionális-monopolista alapzat, az önérdék szélsőségesen brutális biztosítása a dolgozó néposztályok, más országok és népek rovására. A mai fasiszmus minőségileg új társadalmi-politikai és szellemi válságot idézett elő világszerte.**

(Folytatjuk)

Az alábbi cikket a Népszabadság annak ellenére nem hozta le, hogy e napilap újságírójának védelmében született. Az indokok egyike az volt, hogy "erről a témáról már mindenki mindent elmondott". Ennyit a polgári "sajtószabadságról"...

Itt vagyunk, civilek!

Seres László cikkében (Hajrá civilek: irány Irán! január 31.) az Irán elleni "katonai opció" szükségességét így indokolja: "Az iraki támadás végül éppen azért indult meg, mert nem tudhattuk biztosan, pontosan mikor milyen fokú veszélyt jelent Szaddam terrorista rendszere. Irán esetében azonban, mivel mindent 'realtime' nézhetünk, kevés az ok a kételyre".

Megkérdezzük "az iraki háború máig meggyőződéses támogatóját", hogy – miután fehéren-feketén bebizonyosodott, hogy a támadás Bush elnök által hangoztatott indokai enyhén szólva alaptalanok voltak –, milyen erkölcsi alapon adja utólag is a voksát soktízezer ártatlan ember lemezárulásához? Az iraki áldozatok száma január közepéig 120.690 fő volt! S számot kell vetni 2200-nál is több – mellesleg többségében szintén áldozat, csóró, volt otthoni munkanélküli – amerikai katoná halálával, 17 000 amerikai sebesülttel és mentálisan sérült katonával, s akkor a más nemzetiségűekről nem is szoltunk.

(www.mclaughlin.com/library/transcript.asp?id=504).

Hol van Szaddam teljesítménye az amerikai neoimperializmus teljesítményéhez képest?!

Seres László talán úgy fekszik le, hogy de jó, ma megint rakétával lőttünk gyanús családi házakat, igaz sajnós örökre nyomorékká tettünk egy pár gyereket? Mi nem a békés lakosság elleni terrortámadásokat védelmezzük, de ezek is az amerikai megszállás következményei. A partizánakciók zöme pedig az új rend rendfenntartói, rendőrei, katonái, kiszolgálói ellen irányul.

Amikor tízezrek életéről van szó, akkor képmutató cinizmus azt mondani, hogy "bocs" tévedtünk, nem is voltak tömegpusztító fegyverek"! "Hát másképp gondoltuk, nem fogadtak minket olyan szeretettel, mint vártuk". "Rosszul számoltunk, az iraki demokrácia kicsit lassabban bontakozik ki, mint ahogy terveztük". Felmerül a kérdés: mit tudtak Irak leigázói? Azt, hogy ez a háború nekik mindenképpen jó üzlet!

Az meg egyenesen szégyenletes, hogy a lakosság nagy többségének véleményé-

vel ellentétesen, az ellenzék jóváhagyásával a magyar kormány – előzetes ígéretével ellentétben –, a neokolonialista háború formális legalizálása céljából, odaküldött vagy 300 katonát (s eggyel kevesebb jött haza élve).

Igen, a civil szervezetek világszerte, itthon pedig a 2003. március 20.-i több-tízezres béketüntetést szervező Civilek a Békéért mozgalom tudta és mondta: a "megelőző csapás" ellentétes a hatályos nemzetközi joggal, sérti a népek és országok önrendelkezési jogát, ráadásul bármiféle háború mérhetetlenül aránytalan Szaddam Irakja ellen. Még Franciaország és Németország is ellenezte ezt a háborús kalandot, melynek vége vietnami típusú lehet. A néhány éve még anarchista zászló alatt fekete ingben ultrabalos jelszavakat skandáló Seres László azonban most támogatja ezt a hegemonista háborút.

Léderer Pál, aki az Irán ellen várható csapás kapcsán teljes joggal akarja mozgósítani a civileket (Civil mozgalmak – ébresztő, amíg nem késő! Január 17.), meg is kapja a magáét Seres Lászlótól. Hát mégis itt vagyunk, mi civilek! Mint minden évben, az iraki háború kezdetének évfordulóján, szerte a világban és itthon is, békedemonstrációk lesznek március 18.-án. Az iráni népet fenyegető háború ellen is tiltakozni fogunk. Minden békeszerető embert odavárunk.

Az amerikai szoldateszka újra aránytalan, hatalmi és profitérdekeit szolgáló "megelőző csapásra" készül. Michael Chossudovsky, az Ottawai Egyetem professzora, a Globalizáció Kutató Központ igazgatója ismerteti a háború előkészületeit (www.globalresearch.ca). Az akciót március végére tervezik, a világsajtót is bejárta, hogy Saron is zöld utat adott az izraeli katonaságnak egy márciusi csapásméréshez. Ezt az akciót az amerikai stratégiai parancsnokság vezérkara (USSTRATCOM) koordinálja. Az Irán elleni támadás vezetésére pedig vadonatúj parancsnokságot (JFCCSGS) hoztak létre. Parancs esetén az amerikai F117-esek és B 2-es bombázók Diego Garcíáról és egy katori légbázisról szállnak fel. A legfélelmetesebb azonban az, hogy "kis hatású mini

nukleáris bombák" bevetését tervezik! Állítólag ezt az európai nagyhatalmak is jóváhagyták a NATO-ban. Mordahai Vananu, aki felfedte az izraeli atomfegyverkezést, és ezért hosszú börtönbüntetést szenvedett, megerősítette: Tel-Aviv is atomfegyver bevetésére készül a muzulmán világ ellen.

A nemzetközi harapófogóba szorított Irán elnökének frusztrált, hitlerizmust védelmező és Izrael állam létét megkérdőjelező kijelentései persze elfogadhatatlanok. Az sem fogadható el, ha Irán mai vezetése valóban atomfegyver kifejlesztésére tör, bár ezt tagadják, s eddig nem mondák fel az atomsorompó szerződést. Ráadásul az atomnagyhatalmaknak csak akkor lesz igazi erkölcsi alapjuk mások atomfegyverkezését megkérdőjelezni, ha maguk is lemondanak róla. S most éppen ellenkezőleg, atomcsapás elvi előkészítése folyik Irán ellen. **Egy atomháború, de csak egy "hagyományos", gyenge urán-szennyezést okozó bombázás sem lehet megoldás!** Az is mérhetetlen emberi szenvedéssel járna, még jobban lángba borulhat az egész Közel-Kelet, mint ahogy az iraki háború is csak olaj volt a tűzre, sőt a konfliktus tovább terebélyesedhetne más térségekre. Iránnak ma biztosan nincs atomfegyvere! Elefánttal taposunk a bolhára? Itt más, nem kimondott érdekek munkálkodnak, mint ahogy Irak esetében is: a térségi stratégiai pozíció és a szénhidrogénvagyon (Iránban található a világ második legnagyobb földgáz-készlete), továbbá a háborús költségek gazdaságélénkítő hatása.

Irán esetében éppúgy nincs vészhelyzet, mint ahogy Irak esetében sem volt. A konfliktus kezelésének még tág diplomáciai, politikai, esetleg gazdasági tere volna. Megint a héják érvényesítik akarataikat? Próbáljuk meg elhessegetni őket! Hazánk alkotmányának 6. cikkelye még a katonai erővel való fenyegetést is kizárja a nemzetközi kapcsolatokból. Ezt kell kérni a nagyhatalmaktól is.

Tiltakozunk, tiltakozunk!

**ATTAC-Magyarország Egyesület
Egyeztető Tanácsa**

A "Pravda", az Oroszországi Föderáció Kommunista Pártjának lapja, több cikkben emlékezett meg az SZKP XX. Kongresszusának 50. évfordulójáról. Tekintettel a téma fontosságára, folytatásokban ismertetni fogjuk a cikkek főbb gondolatait. Elsőnek Jurij Jemeljanov írásából közlünk részleteket.

A szovjet történelem befeketézésének fél évszázada

Hruscsov titkos beszédét, amely a XX. pártkongresszus zárt ülésén hangzott el, hamarosan megismertették a párttagokkal, és terjeszteni kezdte a nyugati tömegkommunikáció. Hazánkban a visszhang nem volt mindenütt pozitív. Sokan felháborodtak. Grúziában tömeggyűléseken és tüntetéseken tiltakoztak; a fegyveres erők beavatkozása nyomán sokan életüket veszítették, több százan megsebesültek. Bár másutt nem fordultak elő hasonló véres események, tömegesen nyilvánult meg az elégedetlenség. 1956-ban, a május elseji ünnepségeken, a felvonulók soraiban mindenütt feltűntek a Sztálin-képek. Így történt a Vörös-téren is, a Lenin-Sztálin Mauzóleum előtt, amelynek tetejéről Hruscsov és más vezetők szemlélték a felvonulást. Hruscsov, akít nyugtalanítottak ezek a megnyilvánulások, ünnepi pohárköszöntőiben élesen támadta Sztálint.

Hruscsov beszéde után sokan úgy gondolták, nem lehet többé hinni az ország vezetőinek. *Eluralkodott a cinizmus, megkezdődött a szovjet társadalom erkölcsi és eszmei eróziója.* A nyugati propaganda-szervek kiaknázták ezt, elég volt arra hivatkozniuk, hogy Hruscsov lényegileg ugyanazokat a vádakot sorolta fel, amelyeket ők hangoztattak a hidegháború kezdete óta Sztálin ellen.

Különösen megerősödött a nyugati propaganda a közép- és délkelet-európai szocialista országokban. A rádióadások nap nap után elismélték, hogy ezeknek az országoknak a vezetőit Sztálin ültette a hatalomba, és az államrend nem különbözik attól, amit a szovjet vezetőség élesen elítélt. 1956. június 28-án Poznanban a rendszerellenes tüntetők összecsaptak a rendőrséggel.

Hruscsov beszéde a világ számos kommunista pártjában megingatta a vezetők helyzetét. Nehéz volt számot adni arról, hogy akik tegnap még dicsőítették Sztálint, ma miért vádolják a legsúlyosabb bűnökkel. Némelyikük, pl. Togliatti, igyekezett elhatárolódni a szovjet vezetőkől. A Kínai KP szavakban visszafogottan támogatta a Sztálin-kritikát, de valójában mélységesen elégedetlen volt Hruscsov beszédével.

A nemzetközi kommunista mozgalomban mutatkozó ellenállás, a grúziai és lengyelországi események, majd Hruscsov

ismélt kudarca, amikor megkísérelte visszatéríteni Tito Jugoszláviáját a szocialista táborba – mindez bizonyos visszakozásra kényszerítette a szovjet vezetőket. A KB 1956 júniusában közzétett dokumentuma enyhített Hruscsov fogalmazásán, és megállapította: "Sztálint az emberek olyan vezetőnek ismerték, aki mindig védelmezte a Szovjetuniót az ellenségtől, harcolt a szocializmus ügyéért." Ezzel azonban nem lehetett már megállítani az elszabadított centrifugális erőket. A magyarországi 1956-os események, amelyek csaknem háborúba sodorták Európát, megmutatták, hogy a Hruscsov által kezdeményezett "sztálintalanítás" éles válságot idézett elő a szocialista táborban és a nemzetközi viszonyokban.

Sokan megértették: 1956 magyar és szovjet áldozataiért Hruscsovot közvetlen felelősség terheli, átgondolatlan, zavaros cselekedetei mérhetetlen károkat okoztak. A Magyarországon és Lengyelországban előidézett anyagi károk pótlására a Szovjetunió azonnali gazdasági segítyt folyósított, több mint 1 milliárd dollár értékben. Ezzel az összeggel a Kínának szánt segítséget rövidítették meg, ami szükségképpen feszültségekhez vezetett a két ország között. 1957 közepén a kínai vezetők meghirdették az "önerőre támaszkodás" politikáját. A Szovjetunió és Kína viszonya rohamosan romlott.

Úgy tűnik, idővel Hruscsov is felismerte titkos beszédének veszélyes következményeit. Emlékirataiban így ír: "Amikor a szovjet vezetők, velem együtt, elhatározták, hogy megindítják az olvadást, féltek, nem lesz-e belőle árvíz, amely átcsap rajtunk, s amellyel nehéz lesz megbirkózunk... Nem jön-e olyan magas hullám, amely mindent elsodor, ami az útjába kerül."

Hruscsov cikcakkjai Sztálin értékelésében

Hruscsov hamarosan változtatott Sztálin értékelésén. 1957. január 17-én, Csou En-laj fogadása alkalmából, kijelentette: "Nyugaton az utóbbi időkben azzal vádolnak bennünket, hogy »sztálinisták« vagyunk. Erre azt válaszolom: nemegyszer leszögeztük, hogy a mi felfogásunk szerint

a »sztálinista« fogalom, csakúgy, mint maga Sztálin, elválaszthatatlan a magasztos »kommunista« névtől. Mi Sztálint nem azért bíráltuk, mintha rossz kommunista lett volna. Mi Sztálint néhány elhajlás, negatív tulajdonság és hiba miatt bíraltuk... De ha követett is el hibákat és törvénysértéseket, Sztálin mélységesen meg volt győződve arról, hogy mindezt a forradalom vívmányainak, a szocializmus ügyének védelmében teszi. ... Ahogy mondani szokás, adja Isten, hogy minden kommunista úgy tudjon harcolni, ahogy Sztálin harcolt." (Viharos taps.) "A kommunizmus ellenségei felkapták a »sztálinista« szót, és azt akarják, hogy szitokszó legyen. Mi, kommunisták, valamennyien ugyanolyan hűségeseink akarunk lenni a marxizmus-leninizmushoz, a munkásosztály ügyéhez, mint amilyen Sztálin volt." Hasonló hangnemben nyilatkozott Hruscsov más alkalmakkor is, egészen 1961 őszéig. Am 1961 októberében, az SZKP XXII. kongresszusán, felújította a Sztálin-ellenes hadjáratot; egyebek közt őt tette felelőssé Kirov meggyilkolásáért. Ezt a vádat azóta számos kormánybizottság vizsgálta 1989-ig, de bizonyítékot egyik sem talált.

A Sztálin elleni támadásokra Hruscsovnak, éppúgy, mint öt évvel korábban, saját kalandor politikai céljai érdekében volt szüksége. Elsősorban Molotovot akarta ellehetetleníteni, aki bírálta Hruscsov új pártprogram-tervezetét, azt a célkitűzést, hogy 1980-ig megteremtik a kommunizmus anyagi-műszaki alapjait. Hruscsov ekkor elhatározta, hogy Molotovot, Malenkovot és Kaganovicot, "a sztálini megtorlásokban való részvétel" vádjával, kizárhatja a pártból. További célja az volt, hogy a Kínai KP-val folytatott, kiéleződő vitában mint "új Sztálint" bélyegezze meg Mao Cetungot (bár egyelőre csak közvetve, az albán pártvezetők elleni támadással).

Hruscsov javaslatára a kongresszus határozatot hozott, hogy Sztálint elviszik a mauzóleumból. A határozat támogatására felszólalt többek közt a 77 éves Lazurkina. "Tegnap tanácskoztam Iljiccsel, úgy állt előttem, mintha élne, és azt mondta: »Nem akarok Sztálin mellett feküdni, aki annyit kárt okozott a pártnak.«"

(Folytatjuk)

Szakszervezetlenség

(Kissé rövidítve)

Gyurcsány Ferenc nem bír semmit se a véletlenre. Ha valaki például nem vette volna észre annak jelentőségét, hogy a miniszterelnök egy nem túl nagy súlyú szakszervezeti fórumot részesített előnyben a magyar export jó néhány százalékát adó, és a GDP-ből önmagában is meghatározó részt képviselő gépjárműgyár autóavatási ünnepségével szemben, akkor a kormányfő külön erről szóló nyilatkozata már biztosan elgázíthatja. Baloldali miniszterelnök nem szereti, nem szeretheti azt a vállalatot, amely falain belül nem tűr meg szakszervezetet – ennek kinyilvánítása elvárható, kampány idején pedig várható magatartás.

Megint más kérdés, hogy jó érzésű miniszterelnök csak nehéz szívvel állhat a jelenleg regnáló szakszervezetek és szövetségeik mögé. Értve ezt úgy általában, és nem kifejezetten Suzuki-ügyben. Az a harc, amelyre a dolgozók szerveződéseit kitalálták, az a mozgalom, amely a baloldal gyökereit jelenti, ma jobbára csak a Suzukiban található meg. Ott, ahol a szakszervezetet nem ismerik el, és fojtogatják, vezetőit kirúgják, tagjait zaklatják. Ott, ahol szakszervezetet alapítani és működtetni kockázat, ahol a túlóra önkéntes, a szabadság pedig luxus, és általában nem engedélyezett. Vagyis: ahol az alapvető európai munkaiügyi szabályokat és jogokat, a szakszervezetek és a baloldal évszázados eredményeit veszik semmibe. Persze – érthető

módon – egy másik kultúra cégvezetési módszerei szerint...

...A mai magyar szakszervezetek régi pozícióikat, régi széküket őrzik: a közlekedésben, a postánál, az egészségügyben és a közszférában. Persze az elmúlt négy év 25 százalék feletti reálbér-növekedése mellett aligha lenne miért tiltakozni – de ellenük szóljon: korábban se igazán lázdoztak. A rendszerváltás óta egyetlen igazi, országos, tömegekre ható – szakszervezeti – sztrájkot élt meg az ország (1999-ben és 2000-ben, két fordulóban a vasútnál). Minden más nagyobbak mondott esemény: politikailag vezérelt tüntetés csupán, néhány zsarolásnak beillő figyelemzavaró megmozdulással fűszerezve. Mint a reptér-privatizáció ügyében nemrégiben. Utóbbi esetében az eladás ellen oly nagyon tiltakozó érdekképviselők rögtön többéves megállapodást kötöttek a néhány hete még ördögnek kikiáltott új tulajdonossal.

Amíg a bérmegállapodások szerves részét képezik a szakszervezeti költségkeretről szóló egyezségek, nem is igazán várható más. Nem lesznek kemény csaták, ha a szakszervezeti vezetők fizetését, iródaját, titkárnőjét, és – sokszor – gépkocsiját az a cég biztosítja, amellyel tárgyalni kell. Akkor – csakúgy, mint a rendszerváltás előtt – a szakszervezet része a cég hatalmi gépezetének. Vezetője pedig a menedzsereket fogja képviselni a munkavállalók előtt. És nem fordítva.

Forrás: Népszabadság Online 02.28.

Baloldaliak(?) Kuba ellen

Ha a kapitalizmus "közérzete" a gazdasági nehézségek és a népi ellenállás erősödése miatt romlik, szükségszerűen mesterségesen felszítják a baloldaliak, a kommunista elleni támadásokat. Latin-Amerikában baloldali fordulatok zajlanak, erősödik a szociális mozgalmak hangja. Nem véletlen, hogy ugyanabban a hónapban hoztak kommunista-ellenes és Kuba-ellenes határozatot az Európa Tanács parlamenti közgyűlésén és az EU Európai Parlamentjében!

A legszomorúbb ebben az ügyben az, hogy a Kuba elleni mesterséges hisztériakeltésben *jobb- és baloldali képviselők egyaránt* résztvettek. Megszavazta a határozatot a kezdeményező jobboldali Európai Néppárt mellett az Európai Szocialista Párt, a liberálisok, a zöldek, s az Európai Egyesült Baloldal és Északi Zöldek frakciójának több képviselője is, pl. a német PDS-ből két társával együtt Gabi Zimmer, továbbá több holland, francia és svéd küldött. A frakció vezetője, az FKP-t képviselő Fran-

cis Wurtz, többedmagával távol maradt a szavazástól. (A PDS és az FKP egyben az Európai Baloldali Párt kezdeményezői és létrehozói.) Ezzel valójában hátra támadták nem csupán a szocializmust építő Kubát, hanem a balra tartó latin-amerikai mozgalmakat is. *Mindig az ilyen "széles front" a legveszélyesebb a haladó és forradalmi erőkre.*

Voltak azonban néhányan, akik kiálltak Kuba mellett. Ilyenek voltak pl. a Görög KP küldöttei és a PDS kommunista platformjának vezető személyisége, Sahra Wagenknecht, s akadt az FKP-ből is, aki nemmel szavazott. Ők arra hívták fel a figyelmet, hogy valójában nem a 75 bebörtönzött ellenzékiről van szó, hanem a kubai forradalom kisugárzó hatásáról, s arról, hogy ezzel a határozattal el akarják terelni a figyelmet a Kuba-ellenes törvénytelen akciókról, köztük terrorista akciókról. A Görög KP nyilatkozatában annak a véleményének adott hangot, hogy az Egyesült Államok és az EU vezetői, imperialista

Iraki mérleg

Irakban a háború kezdete (2003) óta a megszállók 17 000 katonája megsebesült (főleg amerikaiak), 2483-an meghaltak. Az USA hadserege mintegy 1000 járművet, 71 harci és 14 szállító helikoptert veszített.

A bábkormány olajügyi miniszteriuma közölte: az olajipart 2005-ben 6 milliárd 250 millió dollár kár érte a partizántámadások és a szabotázsakciók miatt.

A megszállás nyomán Bagdadban a villanyáram-szolgáltatás átlag napi 3,7 órára esett (a háború előtti 18-24 órától). Az ország lakosságának csupán egyharmada jut ivóvízhez.

A megszállók rémtettei

A nemzetközi sajtónak az Abu Ghraib koncentrációs táborról közölt leleplezései sokkolták a világ közvéleményét. Újabbán kiderült, hogy 2002 augusztusa óta legalább 98 fogoly veszítette életét, közülük 34-et bizonyítottan meggyilkoltak. Az USA-ban működő Emberjogi Szervezet jelentése szerint, amelyet amerikai jogászok tettek közzé, további 11 haláleset "gyanús", 12 foglyot pedig halálra kínoztak.

Ez azonban csak a jéghegy csúcsa. Dr. John Pace, az ENSZ Emberjogi Bizottságának távozó főnöke, a "The Times" c. máltai lapnak adott nyilatkozatában elmondta, hogy havonta mintegy 1000 foglyot kínoznak halálra Irakban. A bagdadi halottasházba egyedül az elmúlt év júliusában 1100 holttestet szállítottak, közülük 900-ról bizonyítható, hogy megkínozták vagy kivégezték. Decemberben 780 halottat szállítottak be, közülük 400-at lőtt vagy áramütéses sebekkel. Dr. Pace szerint a fogvatartottak 80-90 százaléka semmilyen büntethető cselekményt nem követett el.

Mibe kerül?

A megszállás költségei növekszenek. 2003-ban a Bush-kormányzat szerint 50-60 milliárd dollárra rúgtak; közzéadások újabb számításai 251 milliárd dollárra becsülik az eddigi kiadásokat.

érdekeiknek megfelelően, együttműködtek e határozat létrehozásában.

Napjainkban a Kubához való viszony alapvető annak megítélésében, hogy ki következetesen baloldali!

F.P.

A DEMOKRÁCIA KÖNTÖSE ALATT

(Részlet Bójté András tanulmányából)

A társadalomban ma – a verseny és együttműködés egészséges egyensúlyának megbomlása következtében – gigantikus méretű “metabolikus szindrómával” állunk szemben. A piac elszabadult Molochja gyorsuló ütemben kíván egyre több anyagi, szellemi és emberáldozatot, s csak remélhetjük, hogy a gyarmat- és piacszerző háborúk “csupán” éktelen, de begyógyult sebhelyek a társadalom testén.

Termelés és fogyasztás mára helyet cseréltek: a túlhazbó termelésért (illetve profitjáért) kell (!) fogyasztani. Következmenyei: álszükségletek kierőszoakolása, hihetetlen mértékű pazarlás, konzumidiotizmus, stb. A társadalom és a természet között folyó “anyagcsere” eltorzulása mára környezeti katasztrófával, a természet pusztulásával fenyeget. A Föld térségeinek “centrumra” és “perifériára” szakadása emberek milliárdjait értékeli le, mert energiáikat és lehetőségeiket is a “centrum” zabálja fel. A munka és a munkát végző emberek kasztosítása megy végbe azáltal, hogy értéküket a piaci haszonszerzés szempontja határozza meg.

A társadalom szervezetének valamennyi “anatómiai” egységében (kultúra, oktatás, sport, közbiztonság stb.) jelentkező anomáliák nem csupán anyagi természetűek: általuk a normális emberi szükséglet és értékrend terén is káros torzulás megy végbe.

A közösség egészének érdekeit képviselni hivatott állam sehol nem tud megfelelni biztonságtéremtő, szabályozó és kiegyenlítő feladatának. Anyagi erejét a túlbujánzó magánérdek szívja el (lásd: krónikus államháztartási deficit), a mindenhová behatoló piac anarchikus hatásaival szemben pedig eszköztelen.

A politika szférájában a “népszuverenitásnak” szinte kizárólagos birtokosa a ciklusokat túlélő, önmagát újra- és újratermelő “politikai elit”.

A politikai játéktér határait, irányait és lehetőségeit a pártokrácia különérdekei, személyi és szervezeti korlátai, képességei jelölik ki. (A hatalmi pankrációban pedig a párthűség értékesebb erény a rátermétségnél...)

A szabadság lehetőségei közül csak a ciklusonkénti “szabad választás” és a szájak jártatása van ingyen, minden más formájának a pénz birtoklása szabja mértékét. A különbségek határa a csillagos ég, a pénzhez jutás kényszerének hajtóereje pedig legyűr minden morális gátlást. Az emberi kapcsolatok – ennek nyomán bekövetkező – eldologiasodása elidegenedéshez, a közösségi lét és az emberi személyiség kiüresedéséhez vezetnek. Emberek tömegei menekülnek kvázi (látszat-) közösségekbe, vagy magányba.

A korrupció, terjedő bűnözés, prostitúció, alkoholizmus és drogozás, közéleti apátia, tömeges depresszió, politikai kö-zömbösség, a családok széthullása, stb.

mind-mind a társadalom betegségének kórtünetei. A társadalom immunrendszerének kiiktatásában, a tünetek elkendőzésében pedig sok-sok káprázatnak, illúzió-nak, műbalhénak és politikai cirkusznak van kitüntetett szerepe. No és a – méltóbb tartalommal megtöltve sokkal jobb sorsra érdemes – “virágos köntösnek”, a demokráciának.

Feltétlenül fel kell hát tenni a kérdést: törvényszerű-e, hogy a káprázatos technikai fejlődésnek – más, tartalmi téren – a társadalom hanyatlásával, netán pusztulásával kell együttjárnia !?

Polgári filozófusok és moralisták (erkölcsbírák) bőséggel turkálhatnak az Ember ellen elkövetett bűnök halmazában, ha tekintetüket köldökön felül is körülhordoznák a “hazai” terepen. Nem lehet túlságosan vonzó a feladat, hiszen eddig nem nagyon jeleskedtek ebben.

Mondom: eddig! Mert most aztán – úgy tűnik – alaposan rátaláltak és reá is vetették magukat a **Bűnre**. Igaz, hogy a “besúgás” máshol, máskor, mások által elkövetett, más természetű és más nagyságrendű bűn, és kiválóan alkalmas annak bizonyítására, hogy azért van itt még erkölcsi érzék...

A teljes magyar “politikai osztály” és holdudvara, lelkes purifikátorok (erkölcs-csőszök) hada verejtékezik egy ún. ügynök-törvény megalkotásán. Piacmániás liberálisok, fundamentális konzervatívok, népbárát populár-nacionalisták és eszménytelenül sodródó szociáldemokraták egyesítik erőiket a cél érdekében, kerül, amibe kerül (és hátha csurran egy kis politikai haszon...).

A mozgalomnak van deklarált célja (“a múlt megismerése”) és van ideológiája (“az embereknek joguk van...”), eszköze pedig bizonyos múltbéli bűnösök pellen-gérré állítása. A felhasznált technika (pl. Internet) egészen modern, az eljárás maga egészen középkori. A “demokrácia” nevében persze...

A bűnösök köre pedig tágul: a III/III-asoktól a diktatúrát így vagy úgy kiszolgáló “kollaboránsokig”. A “tiszták” majd eldöntik, hogy hol a határ és hogy kell-e esetleg majd jelet is viselniük a bűnösöknek.

A purifikatori “jósándék” köpönyege alá belátni nem könnyű, pedig – tartok tőle – takargat(-hat) még egyebet is. Tessék csak figyelni!

Sánta Ferencnek “Az ötödik pecsét” c. kitűnő regényében a “civilruhás” felettes (gestapós?) arra oktatja a nyilas pribékeket, hogy ne verjék a foglyokat, mert azzal nővelik a foglyok önbecsülését, hőst csinálnak belőlük. Másként kell megalázni őket. El kell követetni velük valamilyen bűnt (esetünkben felfofozni egy megkínzott, haldokló foglyot, a szabadulásért cserébe), hogy önbecsülésüket elveszítve, szégyen-érzettel élve, alázatos, kezelhető szolgákká váljanak.

JAVASLAT

régió-gyűlések összehívására

Társaságunk 2006. évi, január 14-i Közgyűlése határozata szerint, az év folyamán régió elnököket és vezetőségeket kell választani.

Javasoljuk, hogy az összehívásra kerülő régió-gyűléseken kerüljön sor a régió elnökök, a régió vezetőségek tagjai (3 – 7 fő) 2 évre szóló megválasztására. A határozatképességhez a tagok kétharmadának jelenlétére, illetve meghatalmazásuk alapján küldötteik otltétére és szavazására van szükség.

Az alkalmat felhasználva lebonyolításra kerülhet a tagozatvezetők, vezetőségi tagok megválasztására is.

Sorra kerülhet a Társaság 2007. januárjában esedékes tisztújító közgyűlése küldötteinek megválasztása. A tagozatok minden megkezdett 20 tag után 1 küldöttet választhatnak.

A Közgyűlésen a küldötteknek, az országos vezetőség tagjainak, és a Társaság örökös tagjainak van szavazati joguk. A megjelenő többi tagok tanácskozási joggal vehetnek részt a vitában.

A régió-gyűlések munkájáról jegyzőkönyvet kell vezetni választott jegyzőkönyv-vezető és hitelesítő aláírásával.

A régió-gyűléseken javasoljuk 2 napirendi pont kitűzését:

1. Tájékoztató a Társaság közgyűlésének munkájáról, és az ebből adódó központi és helyi feladatokról;

2. Régió és tagozat vezetőségek, valamint közgyűlési küldöttek választása.

A régió-gyűlések jegyzőkönyveinek egy példányát kérjük az országos vezetőség részére (Ferencz Lajos 1119 Bp. Fehérvári út 113) megküldeni, illetve a következő országos vezetőségi ülésen személyesen átadni.

Budapest, 2006. 02.21.

Dr. Rozsnyai Ervin országos elnök
Ferencz Lajos ügyvezető titkár

Ennyit a “beljük oltott bűntudat” szerepéről...

Ám van még hab is a tortán!

Egyes – prominens – megnyilatkozások szerint az elvből, meggyőződésből kollaborálók bűne súlyosabb megítélés alá kell essék, mint akik “csupán” haszonért, érdekből (!), avagy zsarolás áldozataiként (túl persze a tisztességeseken, esetleg mint sikkasztók, tolvajok, csempészek, üzemi szarkák, szexuális bűnözők, volt nyilasok, stb. – tehát – zsarolható bűnösökként) cselekedtek! Ez eléggé világos álláspont, “tisztá” beszéd, csupán a demokráciának kell szégyenkeznie miatta.

Bár – ha jól meggondolom – az semiség ahhoz képest, amivel már eddig megterheltek a számláját szegénynek...

A Marx Károly Társaság közleményei

* **Országos vezetőségi ülésen** került sor a Közgyűlés munkájának értékelésére, az ott hozott döntésekkel kapcsolatos feladatok konkrét, munkatervben meghatározott, személyekre szóló elosztására. (Lásd: lapunk más oldalain.) Összesen hat vezetőségi ülésre kerül sor az év folyamán. Időpontok: február 10, április 11, június 09, augusztus 25, október 06, december 20.

* **Februári központi vitafórumunkon** Tamás Gáspár Miklós filozófus, egyetemi tanár volt a vendégünk. A "telt ház" előtt tartott eszmecsere témája: "Hogyan szervezzük a kommunizmust?" A bevezetőt két óra élénk vita követte.

* **Március 17-én 16 órakor, Zsigmond-téri előadótérünkben**, hagyományosan, a BAL, a MKT és a MET közös rendezésében Kubáról értekezünk. Vendégünk, **Sonia Diaz, kubai nagykövetség** tájékoztatójára kerül sor hazájának helyzetéről.

Reményeink szerint ismét "telt házzal" fogadjuk kubai vendégünket!

* **Társaságunk elméleti műhelymunkáját, tervszerű keretek között folytatjuk.** 2006 első felében 6 műhelyvitát tervezünk.

* **A "Dialektika" jelenlegi számát – anyagi nehézségeink miatt – késve tudtuk megjelentetni.** Gondolkodunk azon, hogy a választások első fordulóját után "külön kiadás"-ban reagálunk az eredményekre és a második fordulót kapcsolatos teendőkre.

* **Működési feltételeink, a "Dialektika" folyamatos megjelenítése nagyban a beérkező tagdíjak, támogatások függvénye.** Mint ismeretes, eddig semmilyen állami, önkormányzati támogatásban nem részesültünk. Kizárólag tagságunk anyagi hozzájárulása fedezi költségeinket. Ezért **kérjük Társaságunk tagjait: mindenki fizesse be tagdíját, és akinek lehetősége van, külön adománnyal is támogassa munkánkat.** A következő "Dialektika" postázásakor mindenkihez eljuttatjuk csekünköt. Egyébként csekkszámunk a következő: OTP 11711041 – 20859590 **Marx károly Társaság Dialektika. Közgyűlésünk döntése szerint az évi tagdíj összege 2 000 forint.**

Ez az összeg tartalmazza a "Dialektika" támogatását is. Előre is köszönjük a befizetéseket!

HALOTTAINK

2005-ben a Marx Károly Társaság elhunyt tagjai:

Berényi Ferenc, Füzes Sándor, Pável Nándorné, Bocsi József, Hamar Zsigmond, Samu József, Breitner Ferencné, Mokri Pál, Dr. Simon Ágoston, Debreceni József, Nagy László, Szabó István, Egedi Sándor, Németh András, Zara Pál, Földvári József, Pál György, Magyar Miklós, Lantos Árpád.

Emléküket kegyelettel megőrizzük.

A MARX KÁROLY TÁRSASÁG ÖRÖKÖS TAGJAI

Társaságunk Alapszabálya V. 7. pontjában foglaltak szerint "A Társaság örökös tagjait az országos vezetőség javaslatára a Közgyűlés választja. Az örökös tag, tanácskozási joggal vehet részt a régiók, tagozatok vezetőségi ülésein, a Közgyűlésen pedig küldött státuszon kívül, szavazati joggal."

Jelenleg 39 elvtársunk, közülük 15 posztumusz tartozik az "örökös tag"-ok soraiba.

Posztumusz EMLÉKLAP elismerésben részesültek:

Androvics László, Dr. Bíró Ferencné, Falaky Józsefné, Hamar Zsigmond, Dr. Jeney Jenő, Dr. Kónya István, Nádházi János, Németh András, Pál György, Pável Nándor, Pék Sándor, Samu József, Sebestyén Sándor, Simon Péter, Dr. Zalka András.

Az aktívak közül EMLÉKLAP-ot kaptak:

Barabás Bálintné, Bereczky Elemér, Dr. Bíró Ferenc, Bognár Ferenc, Dr. Farkas Péter, Ferencz Lajos, Földes Miklós, Dr. Gondí József, Dr. Harangozó Ferenc, Dr. Komócsin Mihály, Kovács István, Megyeri Pál, Oroszi István, Pápista József, Révész László, Dr. Rozsnyai Ervin, Szalai József, M. Szántó Judit, Dr. Széchy András, Dr. Szigeti József, Dr. Sztankó János, Tanai Ferenc, Tuna Jenő, Dr. Wirth Ádám.

M e g h í v ó

A Baloldali Alternatíva Egyesülés, a Marx Károly Társaság és a Május Elseje Társaság Vezetőségei tisztelettel meghívják Önt, és érdeklődő hozzátartozóit

központi vitafórumunkra

Téma:

Beszélgetés a mai Kubáról

Vendégünk: *Sonia Diaz,*

a Kubai Köztársaság budapesti nagykövetség-assyonya.

Ideje: 2006. március 17-én, pénteken 16 óra

Helye:

1023 Budapest II. Zsigmond tér 8. I. emeleti előadóterem

A Marx Károly Társaság központi fogadóórái:

Minden hónap 3. pénteken 15–18 óra Zsigmond-tér 8. I. em.

Telefon ügyelet: Szombat-vasárnap-ünnepnap kivételével

08 – 18 óra között

06 20 355 53 04 mobil számon

Roszzabbul élünk
mint 65 millió éve

Dialektika

A Marx Károly Társaság időszaki lapja

Felelős kiadó: a Társaság elnöke
1067 Bp. Eötvös u. 2. **Tel:** 342-1068
Szerkeszti: a Szerkesztőbizottság
Felelős szerkesztő: dr. Rozsnyai Ervin
OTP számlasz.: 1171 1041-2085 9590

Nytsz.: 75/763/1997

Internet: <http://dialektika.extra.hu>

E-mail: dialektika@freemail.hu

Nyomás: Unio-Print Kuvert Kft.

Felelős vezető: Szabó László igazgató